

РОЗДІЛ 1

Я обурено хмурюся на власне віддзеркалення. Чорти б ухопили мої коси — вони геть неслухняні, і чорти б ухопили Кетрін Кавану, яка захворіла, а потерпаю від того я. Бо я мала б готуватися до випускних іспитів, до яких залишився заледве тиждень, а натомість намагаюся аби-як пригладити неслухняні патли. «Не можна лягати спати з мокрою головою, не можна лягати спати з мокрою головою». Повторивши цю мантру кілька разів, я знову силкуюся за допомогою гребеня дати лад своїм пелехам. Аж нарешті роздратовано заковую очі й утуплююся в бліду дівчину з темно-русявим розпатланим волоссям і трохи завеликими блакитними очима. Єдиний варіант — стягнути свавільні коси в хвіст на потилиці та сподіватися, що так я матиму пристойний вигляд.

Кейт — моя сусідка по кімнаті, і саме сьогодні вона вирішила злягти з грипом. От і не може поїхати на інтерв'ю для студентської газети з якимось промисловим магнатом, що про нього я в житті й не чула. Тож мені несамохіть довелося стати добровольцем. А у мене на носі іспити, недописаний твір, та ще сьогодні ввечері я мала б іти на роботу, але ж ні: натомість я поїду за сто шістдесят п'ять миль, у центр Сіетла, щоб зустрітися з таємничим генеральним директором корпорації «Грей ентерпрайзес». Це видатний підприємець і головний спонсор нашого університету, його час цінується на вагу золота — набагато більше, ніж мій, — однак він погодився дати Кейт інтерв'ю. Наймовірно пощастило, запевняла мене вона. Дідько вхопив би її громадську діяльність!

Кейт зручно вмостилася на канапі у вітальні.

— Ано, ну вибач! Я дев'ять місяців умовляла його дати інтерв'ю. І ще півроку проситиму про перенесення — на той

час ми обидві закінчимо університет. Як редактор, я не можу прогавити такий шанс. Ну будь ласка!

Кейт говорить хрипким, застудженим голосом. Як у неї це виходить? Навіть хвора вона сексуальна й гарненька: золотисте волосся лежить волосина до волосини, а зелені очі аж сяють, хоч вони червоні й сльозяться. Я придушую в собі хвилю співчуття.

— Звичайно, я з'їжджу, Кейт. А ти лягай у ліжко. Тобі купити ліки?

— Купи, будь ласка. Не забудь узяти запитання й мій цифровий диктофон. Тобі треба просто натиснути на запис. Роби нотатки, а я потім розшифрую.

— Таж я нічого про нього не знаю, — бурмочу я, не в змозі погамувати паніку.

— У тебе є готові питання — це вже половина справи. Йди, їхати далеко. Ще спізнишся!

— Гаразд, їду. Лягай у ліжко. Я зварила тобі суп, потім розігрієш, — дивлюсь я на неї з ніжністю. «Тільки заради тебе, Кейт».

— Добре. Щастя тобі. Спасибі, Ано, ти моя вічна рятівниця.

Підхопивши наплічник, я криво посміхаюся й виходжу надвір. Просто не віриться, що я дозволила Кейт себе вмовити. Втім, Кейт і мертвого вмовить. З неї вийде неймовірна журналістка. Вона володіє словом, а ще вона сильна, наполеглива, уміє переконувати, вона красуня — і моя най-найкраща подруга.

Я ВИЇЖДАЮ З ВАНКУВЕРА, ШТАТ ВАШИНГТОН, на трасу I-5; автовок на дорозі небагато. Ще досить рано, а в Сіетлі мені треба бути тільки о другій. На щастя, Кейт позичила мені свій спортивний «Mercedes-Benz SLK». Навряд чи Ванда — мій старенький «Volkswagen-жук» — змогла б здолати цю відстань за такий короткий час. На «мерсі» їхати приємно: я вчавляю педаль газу в підлогу, і милі пролітають одна по одній.

Я їду в штаб-квартиру міжнародної імперії містера Грея. Це величезна двадцятиповерхова офісна споруда з химерно вигнутого скла й металу — утилітарна фантазія архітектора.

Над скляними вхідними дверима стриманий напис сталевими буквами — «Грей-гаус». Приїжджаю я за чверть друга і, радіючи, що не запізнилася, вхожу у величезний хол: скло, криця й білий піскови́к змушують почуватися мурашкою.

З-за столу мені привітно всміхається приваблива білявка. На ній чудовий сірий жакет з білою блузою. Вигляд вона має бездоганий.

— У мене призначена зустріч з містером Греєм. Анастасія Стіл замість Кетрін Кавани.

— Хвилину, міс Стіл,— вигинає білявка брову.

Я збентежено стою перед нею і шкодую, що не позичила у Кейт піджака й заявила сюди в синій курточці. Я вбрала свою єдину спідницю, брунатні чобітки до коліна і блакитний джемпер. Як на мене, це дуже елегантно. Заправляю за вухо пасмо і вдаю, ніби мені зовсім не страшно.

— Міс Кавані справді призначена зустріч. Будь ласка, розпишіться тут, міс Стіл. Останній ліфт праворуч, двадцятий поверх.

Білявка люб'язно усміхається, дивлячись, як я розписуюся: здається, їй смішно.

Вона простягає мені перепустку, де великими літерами написано «Відвідувач». Я не можу стримати дурнуватої посмішки. Ну звичайно, у мене на лобі написано, що я просто відвідувачка. Таким тут не місце. «І в цьому немає нічого нового»,— зітхаю я про себе. Подякувавши, йду до ліфтів повз двох охоронців, одягнених у бездоганно пошиті чорні костюми. Вигляд у них набагато елегантніший, ніж у мене.

Ліфт з убивчою швидкістю підносить мене на двадцятий поверх. Двері автоматично відчиняються, і я опиняюся ще в одному великому холі — знову скло, криця й білий піскови́к. Переді мною ще один стіл і чергова білявка в діловому чорному костюмі й білій блузі. Побачивши мене, вона підводиться.

— Міс Стіл, не могли б ви почекати тут? — вона показує на ряд крісел, обтягнутих білою шкірою.

За шкіряними кріслами — обгороджений скляною стіною зал для переговорів з довгими столом темного дерева і щонайменше двадцятьма такими самими стільцями. За ними — вікно на всю стіну, з якого відкривається панорама Сіетла до

самої затоки. Вигляд приголомшливий, і я на мить завмираю. Гарно! Сівши у крісло, дістаю з сумки запитання і ще раз їх передивляюся, подумки проклинаючи Кейт за те, що вона не дала мені бодай короткої біографії містера Грея. Адже я нічого не знаю про людину, у якої збираюся брати інтерв'ю. Йому може бути і тридцять, і дев'яносто. Невідомість дратує, і від хвилювання я соваюсь у кріслі. Ніколи не любила брати інтерв'ю. Мені більше до вподоби анонімність пресконференцій, де можна тихенько посидіти в останньому ряду. Та по щирості, я волю згорнутися калачиком в кріслі й поринути в читання класичного британського роману, а не сидіти в отаких величезних прозорих залах.

Я подумки закрочую очі. Зберися, Стіл. Судячи зі стерильної чистоти і сучасного дизайну приміщень, містерові Грею повинно бути десь за сорок: підтягнутий, засмаглий, світлочубий — точнісінько, як і його підлеглі.

Ще одна елегантна, бездоганно одягнена білявка виходить з великих дверей по праву руч. Цікаво, вони тут усі такі? Геть чисто, як у Степфорді*. Підвожусь з глибоким зітханням.

— Міс Стіл? — питає остання білявка.

— Так,— хриплю я і прокашлююся.— Так.

Тепер вийшло трохи впевненіше.

— Містер Грей зараз звільниться. Ви дозволите вашу куртку?

— Так, будь ласка,— я вислизаю з куртки.

— Вам уже запропонували щось випити?

— Е-е-е... ні.

Ой, здається, я підставила білявку номер один!

Білявка номер два супитьсся і суворо зиркає на молоду жінку за столом.

— Чаю, кави, води? — знову повертається вона до мене.

— Склянку води, будь ласка,— бурмочу я.

— Олівіє, будь ласкава, принеси міс Стіл склянку води,— в її голосі бринить метал.

Олівія зривається з місця і стрімголов зникає за дверима в протилежному кінці холу.

* Вигадане містечко з роману Айри Левін «Степфордські дружини», де живуть великі боси.— *Тут і далі прим. пер.*

— Прошу вибачення, міс Стіл. Олівія — наша нова співробітниця. Прошу вас, посидьте трохи. Містер Грей прийме вас за п'ять хвилин.

Олівія повертається зі склянкою холодної води.

— Прошу вас, міс Стіл.

— Спасибі.

Білявка номер два, дзвінко цокаючи підборами, іде до великого столу, сідає, і обидві поринають роботу.

Напевно, містер Грей бере на роботу тільки білявок. Я не уважно міркую, чи не суперечить це закону, і тут двері кабінету відчиняються. Звідти виходить високий, елегантно одягнений чорношкірий чоловік з короткими дредами. Авжеж, з одягом я таки добряче дала маху.

Він обертається і кидає через плече:

— Гольф на цьому тижні, Грею.

Відповіді я не чую. Побачивши мене, він усміхається, трохи мружачи темні очі. Олівія підхоплюється і викликає ліфт. Здається, вона гарно натренувалася у цьому ділі. І нервує навіть більше, ніж я.

— Всього вам доброго, пані,— чоловік ховається за розсувними дверима.

— Містер Грей готовий вас прийняти, міс Стіл, заходьте,— каже білявка номер два.

Підвівшись, я відчуваю, як підгинаються в мене ноги. Прагнучи впоратися з нервами, хапаю наплічник і, залишивши склянку з водою просто у кріслі, прямую до прочинених дверей.

— Можете не стукати — просто заходьте,— мило всміхається білявка.

Я відчиняю двері, зазираю всередину і, перечепившись за свою ж ногу, лечу сторчголов.

А нехай йому дідько! Не можна ж бути такою незграбою. Я стою рачки в дверях кабінету містера Грея, і чийсь добрі руки допомагають мені підвестися. Безглузда ситуація. Я боюся звести погляд. А нехай йому всячина! Таж він зовсім молодий.

— Міс Кавана!

Ледве я зводжуся на ноги, він простягає мені руку з довгими пальцями.

— Кристіян Грей. Ви не забилися? Сідайте.

Молодий, високий і дуже симпатичний. У чудовому сірому костюмі й білій сорочці з чорною краваткою. У нього неслухняне темно-мідне волосся і проникливі сірі очі, які уважно мене роздивляються. Минає хвилина, перш ніж я здобуваюся на слово.

— Ні, так вийшло...— бурмочу я.

Якщо йому за тридцять, то я — іспанський льотчик. Несвідомо я простягаю йому руку. Коли наші пальці зустрічаються, моїм тілом пробігає дивний п'яний дріж. Я збентежено відсмикую руку. Напевно, електричний розряд. Мої вії здригаються в такт калатанню серця.

— Міс Кавана захворіла, я приїхала замість неї. Сподіваюся, ви не заперечуєте, містере Грей.

— А ви хто?

У голосі відчувається тепло. Мабуть, ситуація здається йому кумедною, хоча важко про це судити з незворушного виразу його обличчя. Може, він і зацікавився, хоч загалом поводить себе ввічливо.

— Анастасія Стіл. Я вивчаю англійську літературу разом з Кейт... е-е-е... Кетрін... е-е-е... міс Каваною.

— Зрозуміло,— каже він просто. Здається, на його обличчі промайнула усмішка.— Сідайте,— він показує на кутову каналу з білої шкіри.

Його кабінет завеликий як на одну людину. Навпроти величезного вікна, що займає всю стіну, стоїть стіл чорного дерева, навколо якого легко всядеться шестеро людей. У такому ж стилі журнальний столик поряд з канапою. Стеля, підлога і стіни — білі, за винятком мозаїки коло дверей — це квадрат з тридцяти шістьох невеликих картин. Звичні, повсякденні предмети виписані на них так ретельно, що здається, ніби перед тобою світлина. Все разом має приголомшливий вигляд — аж дух забиває.

— Місцева художниця. Троутон*,— пояснює Грей, простеживши за моїм поглядом.

* Швидше за все, йдеться про сучасну художницю й дизайнерку Дженніфер Троутон.

— Гарно як! Підносить ординарне до неординарного,— кажу я, збентежена і його зауваженням, і картиною.

Він схиляє голову набік і уважно на мене дивиться.

— Цілком з вами згоден, міс Стіл,— каже Грей неголосно, і я чомусь червонію.

Якщо не рахувати картин, його кабінет холодний, чистий і геть стерильний. Цікаво, це і є відбитком внутрішнього світу Адоніса, що граційно опустився в одне з білих шкіряних крісел навпроти мене? Я струшую головою, відганяючи нав'язливі думки, і дістаю з наплічника запитання. Потім намагаюся підготувати до роботи диктофон. У мене нічого не виходить, він двічі падає на журнальний столик. Містер Грей мовчить і — сподіваюся — терпляче чекає, а я дедалі дужче хвилююся і нервую. Коли ж я нарешті наважуюся звести на нього очі, одна рука у нього розслаблено лежить на коліні, а другою він узявся за підборіддя, приклавши довгий вказівний палець до губ. Здається, він силкується погамувати усмішку.

— Прошу вибачення,— кажу я. Ох, нарешті вийшло.— Я ще з ним не освоїлася.

— Не треба квапитися, міс Стіл,— заспокоює Грей.

— Ви не проти, якщо я запишу ваші відповіді?

— Після того, як ви з такими труднощами впоралися з диктофоном? Ви ще питаєте?

Мої щоки горять. Я моргаю, не знаючи, що сказати. Він, мабуть, пожалівши мене, лагідно каже:

— Ні, не проти.

— Кейт, тобто міс Кавана, пояснювала вам мету інтерв'ю?

— Так, воно для студентської газети, оскільки я на випускному вручатиму дипломи.

Ого! Для мене це новина, і я відразу уявляю собі, як цей ненабагато старший за мене чоловік вручає мені диплом. Я суплюся, намагаючись зосередитися на своєму завданні.

— Добре,— ковтаю я слину.— У мене до вас декілька запитань.

Знову закладаю за вухо неслухняне пасмо.

— Нічого дивного,— незворушно каже він. Та цей містер Грей просто кепкує з мене! Щоки у мене палахкотять,

я прагну випростатися і розправити плечі, щоб здаватися вищою і впевненішою. З виглядом справжнього фахівця тисну на кнопку.

— Ви дуже молоді, а проте вже володієте власною імперією. В чому секрет вашого успіху?

Він співчутливо всміхається, але вигляд має трохи розчарований.

— Бізнес — це люди, міс Стіл, і я дуже добре розуміюся на людях. Я знаю, що їх цікавить, чому вони радіють, що їх надихає і як їх стимулювати. У мене працюють чудові фахівці, і я добре їм плачу,— замовкає він і уважно дивиться на мене.— На моє переконання, аби домогтися успіху в якій-небудь справі, треба оволодіти нею, вивчити її зсередини до щонайменших дрібниць. Я багато над цим працюю. Рішення, які я приймаю, засновані на фактах і логіці. У мене природний дар розпізнавати варті уваги ідеї і гарних співробітників. Результат завжди залежить від людей.

— А може, вам просто щастило?

Цього питання у Кейт немає, але він такий зарозумілий!

Я бачу, як в його очах спалахує подив.

— Я не покладаюся на випадок або на везіння, міс Стіл. Що більше я працюю, то більше мені щастить. Головне, набрати в свою команду правильних людей і спрямувати їхню енергію в потрібне русло. Здається, Гарві Файрстоун казав, що «найбільше завдання, котре стоїть перед керівником,— це ріст і розвиток людей».

— А ви, здається, диктатор,— слова самі вихоплюються у мене, я не встигаю стриматися.

— Так, я стараюся все тримати під контролем, міс Стіл.

У словах містера Грея немає й краплі жарту. Я дивлюся на нього, він незворушно глядить мені в очі. Моє серце починає калатати, я знову червонію.

Чому я так бентежуся? Може, через те, що він неймовірно вродливий? Може, через те, що так сяють його очі? Через те, що він торкається вказівним пальцем верхньої губи? Ліпше б він так не робив.

— Крім того, безмежною владою володіє лише той, хто в глибині душі певен, що народжений керувати іншими,— тихим голосом провадить Грей.

— Ви відчуваєте в собі безмежну владу?

Ну точно диктатор!

— Я даю роботу сорока тисячам людей, міс Стіл, тож почувую певну відповідальність — називайте це владою, якщо хочете. Якщо я раптом визнаю, що мене більше не цікавить телекомунікаційний бізнес, і вирішу його продати, то за місяць абоощо двадцятьом тисячам людей не буде чим виплачувати кредити за житло.

У мене одвисає щелепа. Оце нелюд!

— Хіба ви не повинні звітувати спостережній раді?

— Я власник компанії. І нікому не звітую.

Звівши брову, він дивиться на мене. Я знову червонію. Ну звичайно, я б знала це, якби готувалася до інтерв'ю. Але який нахаба!.. Пробую зайти з іншого боку.

— А чим ви цікавитесь окрім роботи?

— У мене різноманітні інтереси, міс Стіл,— тинь усмішки торкається його вуст.— Дуже різноманітні.

Не знаю чому, але мене бентежить і хвилює його пильний погляд. В очах Грея мені ввижається якась розпусність.

— Але якщо ви так багато працюєте, то як ви розслаблюєтеся?

— Розслаблююся? — усміхається він, показуючи рівні білі зуби. Мені забиває дух. Не можна бути таким вродливим! — Для того, щоб, як ви оце висловилися, розслабитися, я плаваю на яхті, літаю на літаку і займаюся різними видами фізичної активності. Я дуже багатий, міс Стіл, тож у мене серйозні й недешеві захоплення.

Щоб змінити тему, я швидко передивляюся питання, які дала мені Кейт.

— Ви інвестуєте у виробництво. Навіщо?

Чому мені так ніяково в його присутності?

— Мені подобається творити. Подобається дізнаватися, як влаштовані речі, чому вони працюють, з чого зроблені. Йй особливо я люблю кораблі. Що ще можна додати?

— Виходить, ви дослухаєтеся до голосу серця, а не до фактів і логіки.

Він усміхається й оцінювально дивиться на мене.

— Можливо. Хоча дехто каже, що у мене немає серця.

— Чому?

— Тому що добре мене знає,— його губи здригаються у кривій посмішці.

— Ви легко сходитеся з людьми? — ставлю я запитання й одразу шкодую. У переліку Кейт його не було.

— Я дуже відлюдькуватий, міс Стіл. І багато чим ладен пожертвувати, щоб захистити своє особисте життя. Тому рідко даю інтерв'ю,— закінчує він.

— А чому ви погодилися цього разу?

— Тому що надаю фінансову підтримку університету, і до того ж від міс Кавани не так-то легко відчепитися. Вона просто мертво вчепилася в мій відділ зв'язків з громадськістю, а я поважаю таку завзятість.

Авжеж, завзятості Кейт не позичати. Саме тому, замість готуватися до іспитів, я сиджу тут і не знаю, куди подітися від збентеження під пронизливим поглядом Грея.

— Викладаєте гроші й у сільськогосподарські технології. Чому вас цікавить ця галузь?

— Гроші не можна їсти, міс Стіл, а кожен шостий житель нашої планети голодує.

— Тобто ви робите це з філантропії? Вас хвилює проблема браку продовольства?

Грей ухильно знижує плечима.

— Це добрий бізнес,— каже він, як мені здається, не зовсім щиро. Я не бачу тут можливостей для отримання зиску, тільки благодійність. Трохи дивуючись, ставлю наступне питання:

— У вас є своя філософія? І якщо так, то в чому вона полягає?

— Своєї філософії як такої в мене немає. Ну хіба що засадничий принцип — з Карнегі: «Той, хто здатен повністю володіти своїм розумом, оволодіє всім, що належить йому по праву». Я людина цілеспрямована і самодостатня. Мені подобається все тримати під контролем: і себе, і тих, хто мене оточує.

— Значить, вам подобається володіти?

Тиран!

— Я хочу заслужити володіння, але загалом — так, подобається.

— Ви суперспоживач?

— Точно.

Він посміхається, хоча очі залишаються серйозними. Це не збігається з його словами про те, що він хоче нагодувати голодних. У мене виникає прикре відчуття, ніби ми говоримо про щось інше, тільки я не розумію, про що. Я ковтаю слину. У кімнаті задушливо, а може, мене просто кинуло в жар. Скоріше б закінчилося це інтерв'ю. Адже у Кейт уже достатньо матеріалу?... Я дивлюся на наступне питання.

— Вас усиновили в дитинстві. Як це на вас уплинуло?

Ой, яка нетактовність! Я дивлюся на Грея, сподіваючись, що він не образився. Він супить брови.

— У мене немає можливості це дізнатися.

Мені стає цікаво.

— Скільки вам було років, коли вас усиновили?

— Ці дані можна почерпнути з загальнодоступних джерел, міс Стіл.

Суворий. Я знову червонію. А нехай йому! Звичайно, якби я готувалася до інтерв'ю, то знала б його біографію. Швидко переходжу до наступного пункту.

— У вас немає сім'ї, оскільки ви багато працюєте.

— Це не запитання.

— Прошу вибачення.

В його присутності я почуваюся дитиною, яка зробила шкоду.

— Вам довелося пожертвувати сім'єю заради роботи?

— У мене є сім'я. Брат, сестра і люблячі батьки. Іншої сім'ї мені не треба.

— Містєре Грей, ви гей?

Він зітхає, і я аж зіщулююся від жаху. Навіщо я читаю все підряд? Як тепер поясниш, що питання не мої? Ох ця Кейт! Знайшла що питати!

— Ні, Анастасіє, я не гей.

Брови здивовано підскочили, в очах холодний блиск. Здається, йому неприємно.

— Прошу вибачення. Тут так написано.

Вперше за весь час він назвав мене на ім'я. Серце у мене закалатало, а щоки залив рум'янець. Я знову намагаюся закласти за вухо неслухняне пасмо.

Він схиляє голову набік.

— Ви не самі писали запитання?

Кров відливає у мене від лица. Тільки не це!

— Е... ні. Кейт, тобто міс Кавана, дала мені список.

— Ви з нею разом працюєте в студентській газеті?

Ото ще! Я не маю жодного стосунку до студентської газети. Це її громадська робота, а не моя. Моє обличчя пашить.

— Ні, вона моя сусідка по кімнаті.

Грей замислено тре підборіддя, його сірі очі пильно дивляться на мене.

— Ви самі зголосилися на це інтерв'ю? — питає він рівним голосом.

Постійте, хто тут кого інтерв'ює? Але під його поглядом, що пропалює наскрізь, я змушена казати правду.

— Мене попросили. Вона захворіла,— майже шепочу я.

— Тоді зрозуміло.

У двері стукають, заходить білявка номер два.

— Прошу вибачення, містере Грей, за дві хвилини у вас наступний відвідувач.

— Ми ще не закінчили, Андрее. Будь ласка, скасуйте зустріч.

Андрея нерішуче дивиться на нього і, здається, не знає, що вдіяти. Він поволі повертає голову в її бік і зводить брову. Вона шаріється. О боже, не лише я така.

— Добре, містере Грей,— каже вона і виходить.

Він знову дивиться на мене.

— То на чому ми зупинилися, міс Стіл?

О, ми повернулися до «міс Стіл».

— Мені ніяково відривати вас від справ.

— Я хочу дізнатися про вас більше. Здається, це справедливо.

У його сірих очах горить цікавість. От влипла! Що йому треба? Він спирає лікті на підлокітники і сплітає пальці під підборіддям. Його вуста... ох, вони так відволікають мене!

— Нічого цікавого,— кажу я, знову червоніючи.

— Що ви плануєте робити після університету?

Я знизую плечима, збентежена його увагою. «Переберуся разом з Кейт до Сієтла, знайду квартиру, влаштуюся на роботу». Так далеко я не загадувала.

— Ще не вирішила, містере Грей. Спершу маю скласти випускні іспити.

До яких я повинна зараз готуватися — а не сидіти в розкішному стерильному офісі, знемагаючи під вашим проникливим поглядом.

— У нас чудові програми стажування для випускників, — каже Грей неголосно, й у мене очі лізуть на лоба. Він пропонує мені роботу?

— Гаразд, матиму на увазі, — бурмочу я, геть збита з пантелику. — Хоча, здається, я вам не годжуся.

От дідько! Краще б я тримала язика за зубами.

— Чому ви так думаєте?

Він допитливо схиляє голову набік, тінь усмішки блукає на губах.

— Це ж очевидно.

«Я незграбна, розпатлана, і я не білявка».

— Мені — ні.

Погляд його стає пильним, він не жартує, і в мене раптом судомить м'язи десь у глибині живота. Я відводжу очі й упираюся поглядом у свої сплетені пальці. Що взагалі відбувається? Мені час іти. Я тягнуся по диктофон.

— Якщо дозволите, я вам усе тут покажу, — пропонує він.

— Мені б не хотілося відривати вас од справ, містере Грей. До того ж попереду в мене дуже довга дорога.

— Ви хочете сьогодні повернутися до Ванкувера, в університет? — він здивований і навіть стривожений.

Мигцем дивиться у вікно, за яким вже накрапає дощ.

— Їдьте якомога обережніше, — суворо мовить він. А йому яке діло? — Ви все запитали?

— Так, сер, — відповідаю я, запихаючи диктофон до наплічника, — дякую вам за інтерв'ю, містере Грей.

— Було дуже приємно з вами познайомитися, — лунає ввічлива відповідь.

Я підводжуся. Грей теж встає і простягає мені руку.

— До зустрічі, міс Стіл.

Це скидається на виклик або на загрозу. Важко зрозуміти. Я суплюся. Навіщо нам зустрічатися? Коли я потискаю йому руку, то знову відчуваю між нами цей дивний електричний струм. Напевно, я перехвилювалася.

— Хай щастить, містере Грей.

З плавною грацією атлета він підходить до дверей і відчиняє їх переді мною.

— Давайте я допоможу вам вибратися звідси, міс Стіл,— Грей трохи всміхається. Певне, натякає на мою незграбну похвату в його кабінеті.

— Ви дуже люб'язні, містере Грей,— огризаяся я, і його усмішка ширшає. «Рада, що потішила вас, містере Грей»,— подумки сичу я й обурено виходжу в фойє. На мій подив, він виходить разом зі мною. Андрея й Олівія підводять голови, вони теж здивовані.

— У вас було пальто? — питає Грей.

— Так.

Олівія схоплюється і приносить мою куртку, але не встигає подати — її забирає Грей. Він допомагає мені одягнутися, я збентежено пірнаю в куртку. На мить Грей кладе руки мені на плечі. Мені забиває дух. Якщо він і помічає мою реакцію, то нічим цього не виказує. Його довгий вказівний палець натискає на кнопку виклику ліфта, ми стоїмо і чекаємо: я — не тямлячись від ніяковіння, він — геть незворушно. Нарешті двері ліфта відкривають шлях до порятунку. Мені необхідно якнайскоріше вибратися звідси. Я обертаюсь і бачу, що Грей стоїть поряд з ліфтом, спершись рукою на стіну. Він дуже, дуже гарний. Мене це бентежить. Не зводячи з мене пронизливого погляду сірих очей, він каже:

— Анастасіє.

— Кристіяне,— відповідаю я.

На щастя, двері зачиняються.